

Waardevolle Verhale

Die Waarde van Deel

Die Verhaal van die Mayo-broers

deur Spencer Johnson M.D.

Lank, Lank Gelede

Nie so baie lank gelede nie, was daar twee jong broers
genaamd Will en Charlie Mayo.

Will en Charlie het in 'n klein dorpie in Minnesota gewoon, waar hul pa 'n platteland dokter was. Hulle was mal daaroor om saam met hom oor die grasvlaktes uit te ry wanneer hy sy oproepe gemaak het. Hulle was trots en bly wanneer die besige dokter 'n siek persoon gehelp het om weer gesond te voel.

Maar Dr. Mayo kon nie altyd help nie. Eenkeer toe die seuns by die huis kom nadat hulle saam hul pa uit was, het hulle baie hartseer gevoel.

"Wats fout?" het hul ma gevra.

"Pa het verlede week aan 'n seuntjie geopereer om sy lewe te probeer red," het Charlie gesê. "Wel, Pa kon hom nie red nie."

"Hy het 'n infeksie gekry," het Will bygevoeg, "en Pa kon nie die infeksie keer nie."

Die dokter kom toe in, en hy gaan sit. Hy het baie moeg gelyk.
"Dit is so moeilik om infeksies te stop," het hy gesug. "As ek
maar net geweet het hoe om te keer dat hulle begin."

"Net 'n oomblik," het mev. Mayo gesê. "Ek moet iets kry. Ek is
dadelik terug." En sy het glimlaggend uit gegaan.

Hoekom dink jy het sy op 'n tyd soos hierdie geglimlag?

Wel, sy het geglimlag omdat sy pas aan 'n manier gedink het om
haar man te help.

Dr Mayo het sy vrou gevra om al die mediese joernale wat hy ontvang het te lees en hom te laat weet van nuwe dinge wat vir hom belangrik kan wees. Nou onthou sy iets wat sy gelees het. Sy het binne 'n paar minute terug gekom met 'n joernaal. “Kyk hierna!” het sy vir haar man gesê.

Die dokter het begin lees. "Wonderlik!" het hy uitgeroep. "n
Man met die naam Louis Pasteur het bewys dat kieme infeksies
veroorzaak."

Hy het die joernaal neergesit. "O, as ek maar net New York toe kon gaan!" hy het gehuil. "Ek kon Pasteur se metodes daar bestudeer! Maar ons het nie genoeg geld daarvoor nie."

"Ons het die geld!" het sy vrou aangedring. "Ons het ons spaargeld. As dit vir jou belangrik is om van Pasteur se werk te leer, gaan ons New York toe!"

En so het die Mayo-gesin op 'n reis van meer as 'n duisend myl vertrek.

In New York het Dr. Mayo by ander dokters aangesluit wat by die Bellevue hospitaal gewerk het. Hy het 'n mikroskoop gebruik om die kieme wat infeksies veroorsaak, te bestudeer. Hy het geleer dat kieme nie op baie skoon plekke kan woon nie, en dat om goed te kook in warm water die kieme wat daarop is, kan doodmaak. Die belangrikste is dat hy geleer het wat om te doen om te keer dat kieme infeksies veroorsaak tydens 'n operasie.

Dr. Mayo het wat hy geleer het met sy vrou en die seuns gedeel.
"Ons maak wonderlike vordering!" het hy gesê. "Maar ek moet
nuwe mediese toerusting kry. Veral 'n mikroskoop. As
mikroskope net nie soveel geld gekos het nie!"

"As jy dit moet hê, sal jy dit kry," het mev Mayo besluit. "Ons
kan geld op ons huis leen, en jy kan alles koop wat jy nodig het
om die mense te help wat jy in Minnesota sien."

Dit is presies wat Dr. Mayo gedoen het. En kort voor lank het die Mayo gesin na hul huis in Minnesota terug gekeer.

Will en Charlie het van opgewondenheid gedans toe hul pa die mikroskoop by die huis ingedra het. Hulle kon skaars wag dat hy dit neersit.

"Hoekom het dit so 'n snaakse naam?" het Charlie gevra.

"Want 'mikro beteken om baie klein te kook," het hul pa gesê.

"Skoop" beteken om na te kyk."

"Ek sien," het Will gesê. "So ons kan dit gebruik om na baie klein dingetjies soos kieme te kyk, reg?"

"Presies," het Dr. Mayo gesê. "Maar kyk versigtig, dis 'n baie duur stuk toerusting."

Die seuns was versigtig, en hulle het geleer om 'n mikroskoop te gebruik voordat meeste ander kinders die vermenigvuldigings tabelle geleer het.

Daar was nog iets wat hulle gedoen het terwyl hulle nog baie jonk was - iets wat baie mense verras het. Wat dink jy was dit?

Hulle het dikwels gekyk hoe hul pa opereer, en hulle het hom gehelp wanneer hulle kon.

Daar was op daardie stadium geen hospitaal in die suide van Minnesota nie, so Dr. Mayo het dikwels operasies op kombuis tafels uitgevoer. Die seuns was so klein dat hulle op houtkissies moes staan om te sien wat hul pa doen. En al was hulle jonk, het hul pa met hulle gepraat asof hulle groot was. Hy het sy-kennis met hulle gedeel en presies verduidelik wat aan gaan.

Meeste van die tyd was die seuns trots om hul pa te help, maar soms het hulle nie streng aandag gegee nie. Hulle was tog soos meeste kinders, en soms het hulle bietjie gedagroom.

Dit was tydens een van daardie dagdroom tye - toe hul pa opereer en met hulle gepraat het, en hulle het nie veel aandag gegee nie – dus toe wat iets baie vreemd gebeur het. Dit het gelyk of 'n gewone chirurgiese skêr skielik twee flikkerende oë gehad het wat reguit na die seuns gestaar het.

"Ek sien seker dinge raak!" het Will gedink.

"Daardie skêr kyk na my," het Charlie vir homself gesê.

En toe gebeur iets nog vreemder!

Die skêr het begin praat!

"Hallo, seuns!" dit het gelyk asof hy sê. "My naam is Twee Kante en ek wil graag jou vriend wees."

Sjoe!" het die seuns gedink, "dit sal regtig handig wees."

Toe het hulle meer as 'n bietjie verbaas gelyk. "Hoekom word jy Twee Kante genoem?" het hulle gevra. "Dis 'n snaakse naam."

"Nie vir my nie." het die skêr gesê. "Het jy al ooit 'n skêr gesien wat met net een lem kan sny? Natuurlik nie. Elke kant moet die ander help. Dit word deel genoem. Dit word ook genoem samewerking en medewerking, maar ek hou daarvan om daaraan te dink as deel.

"Jou pa deel nou," het Twee Kante voortgegaan. "Hy verduidelik hierdie operasie vir jou. So hy doen sy deel, nie waar nie? Wat van jou? Doen jy jou deel? Gee jy aandag?"

Die seuns was vir 'n oomblik stil. Hulle het geweet hulle het nie na hul pa geluister nie. "Ek sien," het Will uiteindelik gesê. "Daar is twee kante van deel. Die een gee en die ander ontvang."

"Dit is soos om te praat en te luister," het Charlie gesê.

Maar voordat Twee kante iets kon sê, het Will en Charlie 'n baie regte stem gehoor. "Seuns!" het hul pa geskree. "Asseblief! Let op!"

Will en Charlie het gespring. Hulle het gesien dat hul pa gewag het dat Will vir hom 'n instrument oorhandig. Charlie gaan haal haastig die instrumente uit kookwater en sit dit op die tafel naby Will.

"Jammer, Pa," het Will gesê. "Ek is bevrees ons het gedagdream." En hy het vir Dr. Mayo die instrument gegee wat hy wou hê.

Daarna het die seuns onthou wat Twee Kante gesê het. Hulle het baie mooi geluister terwyl hul pa die res van die operasie aan hulle verduidelik.

Maar wanneer hulle nie gekyk het hoe hul pa gewerk het nie, was Will en Charlie nie altyd so opletterend nie. Soms het hulle nie goed geluister by die skool nie. In werklikheid, was hulle slegs gemiddelde studente. Hulle onderwysers het waarskynlik nooit gedink dat hulle sou groot word om twee van die bekendste dokters in die wêreld te word nie.

Will en Charlie het gou goeie vriende met Twee Kante geword, en hulle het hom oral saam met hulle geneem.

"Ons dink jy is gaaf," het Charlie gesê. "En ons hou van die dinge wat jy van deel sê. Sal jy daarvan hou om saam met ons sirkus toe te gaan?"

"Wonderlik!" het Twee Kante geroep. "Ek kan aan niks anders dink as om 'n sirkus te deel met julle nie."

En so het die drie na die olifante en tiere en al die ander
sirkus diere gaan kyk.

Toe Will en Charlie en Twee Kante die groot sirkustent bereik, het klein Charlie iets gesien wat hom verbaas het.

Kan jy raai wat dit was?

Nar na nar het geskarrel om uit 'n klein huisie te kom.

“Ek verstaan nie,” het Charlie gesê. “Waar kom hulle almal vandaan?”

Voordat Will of Twee Kante kon antwoord, het die seuns gehoor hoe hul ma van buite die sirkus tent na hulle geroep het. "Will!" het Mev. Mayo geroep. "Charlie! Kom vinnig! Jou pa soek julle!"

Die seuns het van die sirkus vergeet toe hulle weg gejaag het om hul pa by die huis van die dorp se smid te ontmoet.

"Kan jy my vrou help, Dokter?" het die man gesê toe die seuns inkom. "Haar maag is baie groot en sy het baie pyn. Ek is bang sy gaan dood!"

Dr. Mayo sit sy arm om die man. "Ontspan," het hy vriendelik gesê. "Ek en jy kan saamwerk om haar te red."

"Ek?" het die smid gesê. "Werk saam met jou? Maar ek is nie 'n dokter nie. Wat kan ek doen?"

Jy is 'n smid," het die dokter gesê. "Jy kan 'n stuk metaal vat en dit in die vuur verhit. Dan kan jy dit in enige vorm stamp wat jy wil." "Ek gaan spesiale instrumente nodig hê vir jou vrou se operasie. Sy het 'n gewas wat diep in haar groei, en die instrumente wat ek het is nie lank genoeg nie. Jy kan die instrumente maak wat ek nodig het om die gewas te bereik."

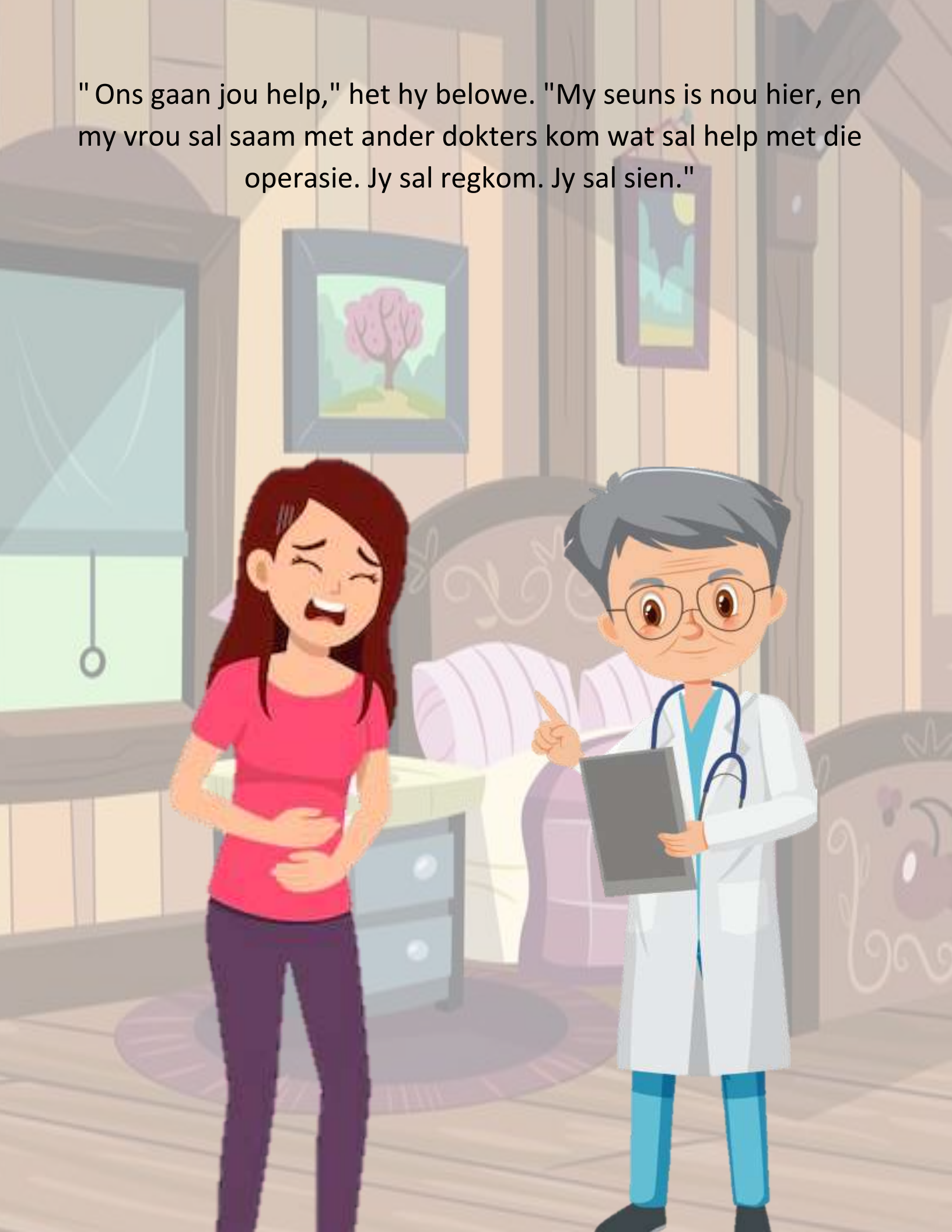

Natuurlik, en die smid het dadelik aan die werk gespring, met die seuns en Twee Kante wat toekyk.

Terwyl die smid op die metaal gehamer het, het Dr. Mayo met die siek vrou gepraat.

"Ons gaan jou help," het hy belowe. "My seuns is nou hier, en my vrou sal saam met ander dokters kom wat sal help met die operasie. Jy sal regkom. Jy sal sien."

Toe Mev. Mayo en die dokters opdaag, was die kamer gereed. Alles was so skoon as wat dit kon wees vir Dr. Mayo om met die operasie te begin.

"Jy sien," het Twee Kante gesê, "jou pa onthou wat hy geleer het. Hy doen alles in sy vermoë om te verhoed dat 'n infeksie begin."

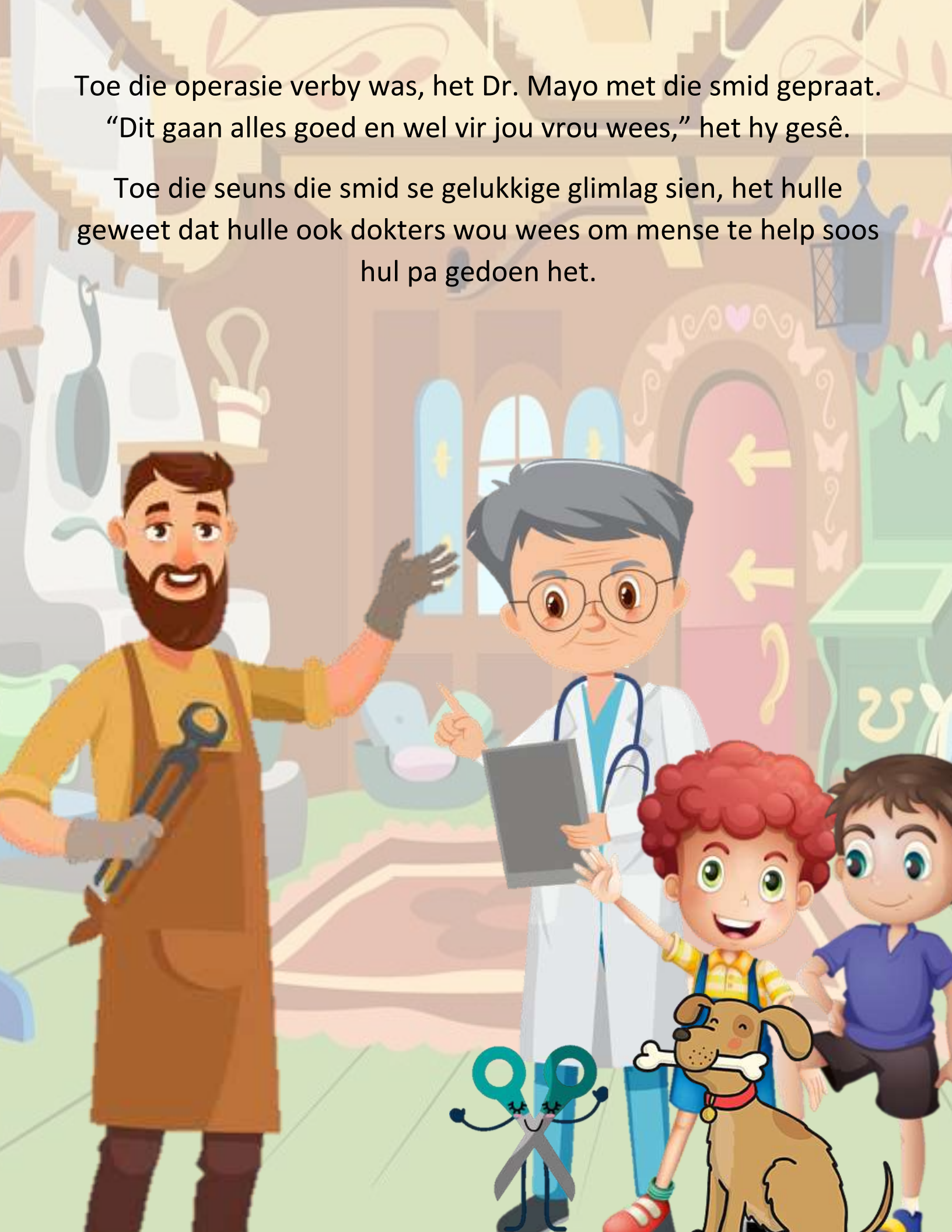
"Sal dit nie verskriklik wees as sy onderwysers nie met hom gedeel het nie," het Will gesê. "Wat sou gebeur as mense nie wat hulle weet met mekaar gedeel het nie?"

"Ons sal alles van voor af moet leer," het Charlie gesê.

Toe die operasie verby was, het Dr. Mayo met die smid gepraat.
“Dit gaan alles goed en wel vir jou vrou wees,” het hy gesê.

Toe die seuns die smid se gelukkige glimlag sien, het hulle
gewet dat hulle ook dokters wou wees om mense te help soos
hul pa gedoen het.

"Natuurlik kan julle dokters wees," het mev Mayo gesê toe hulle haar vertel het. "Julle kan goeie dokters wees - en hoe meer julle van mense en hul gevoelens weet, hoe beter sal julle wees."

"Ek is bly jy lees Charles Dickens se stories," het Dr. Mayo vir Will gesê. "Dickens weet baie van mense en hoe hulle voel."

Soos hy groot geword het, het Will geleer dat dit meer as lees verg om 'n dokter te word. Hy moes werk en geld maak sodat hy mediese skool toe kon gaan.

Will het ná skool werk gekry deur om in 'n dwelmwinkel te werk. Hy het gevee en afgestof. Hy het ook geleer hoe om allerhande medisyne te maak. En hy het al sy geld gespaar.

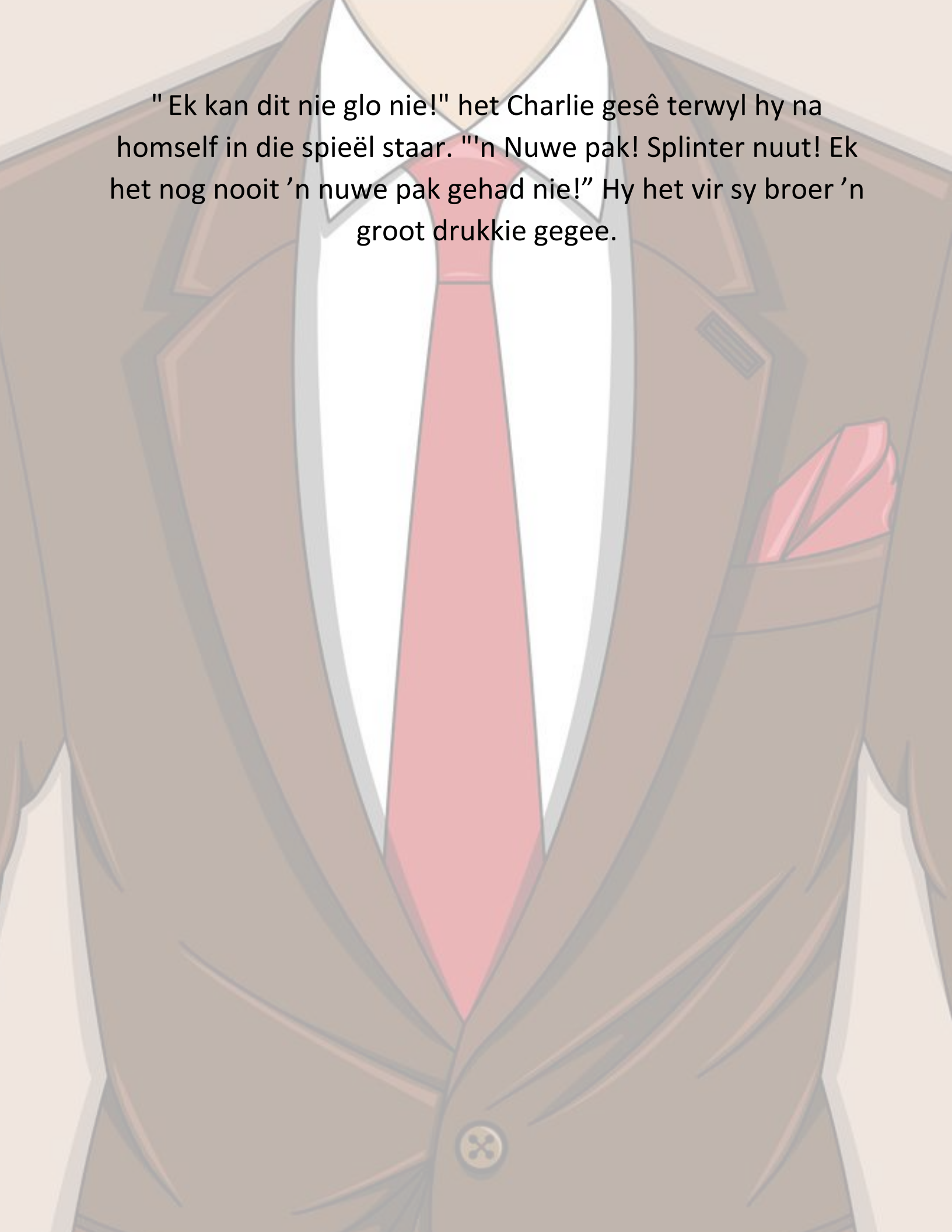

Een aand, toe hy amper gereed was om na die mediese skool te vertrek, het hy nie direk na werk huis toe gegaan nie. Hy het na 'n algemene winkel gegaan. En daar het hy sy ma en pa en Charlie ontmoet.

"Nou wat?" het Twee Kante gesê.

"Nou gaan ek vir Charlie 'n nuwe pak koop," het Will gesê. En hy het!

A stylized illustration of a man's torso from the chest up. He is wearing a brown suit jacket, a white dress shirt, and a red necktie. A red pocket square is visible in the jacket's breast pocket. The man's head is not shown, only a small portion of his face is visible at the top. The background is a light beige color.

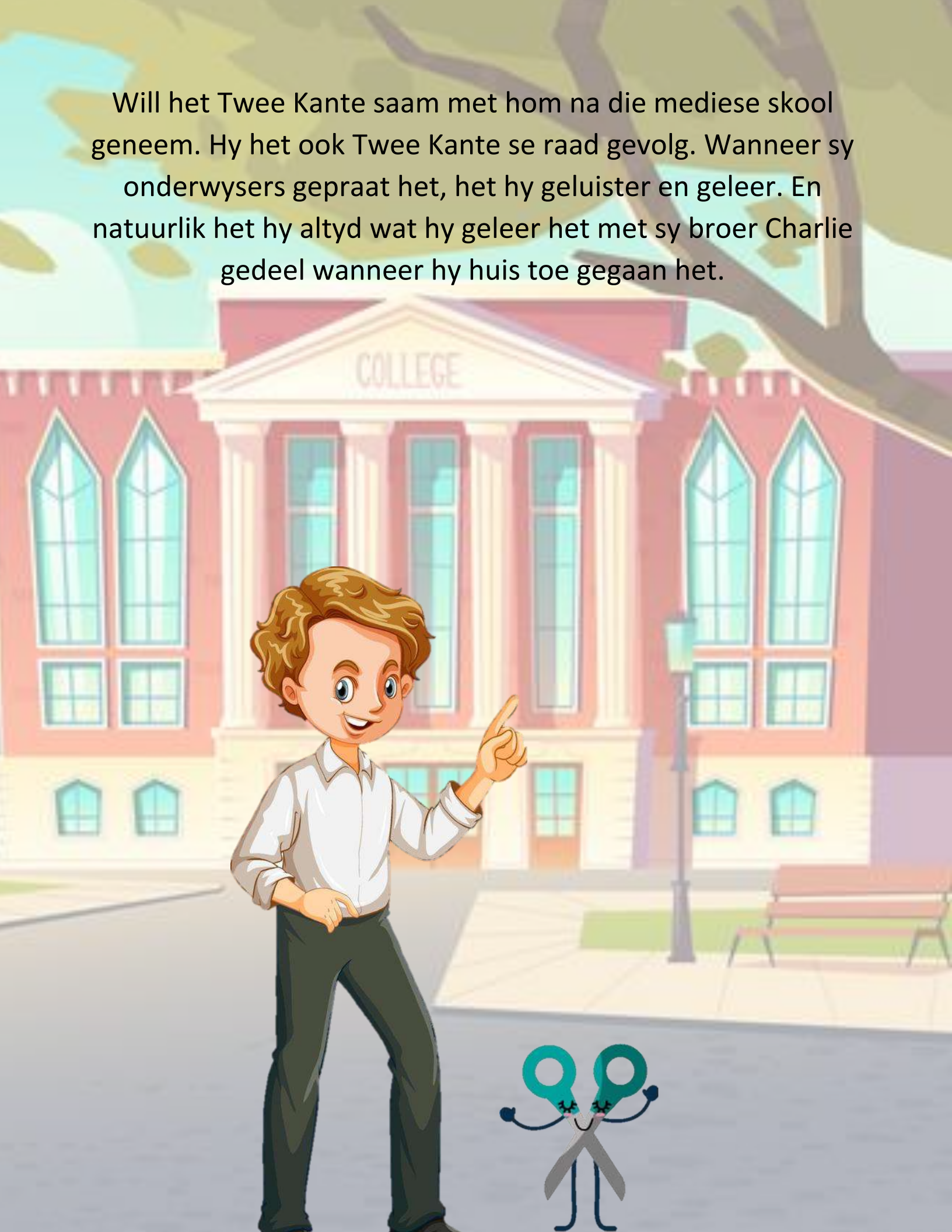
"Ek kan dit nie glo nie!" het Charlie gesê terwyl hy na homself in die spieël staar. "'n Nuwe pak! Splinter nuut! Ek het nog nooit 'n nuwe pak gehad nie!" Hy het vir sy broer 'n groot drukkie gegee.

"Ek het gedink jy moet redelik moeg wees om altyd my ou
klere te dra," het Will gesê. Hy het trots geglimlag.

"Dit voel goed, nè, as jy met iemand deel," het Twee
Kante gefluister.

Will het Twee Kante saam met hom na die mediese skool geneem. Hy het ook Twee Kante se raad gevolg. Wanneer sy onderwysers gepraat het, het hy geluister en geleer. En natuurlik het hy altyd wat hy geleer het met sy broer Charlie gedeel wanneer hy huis toe gegaan het.

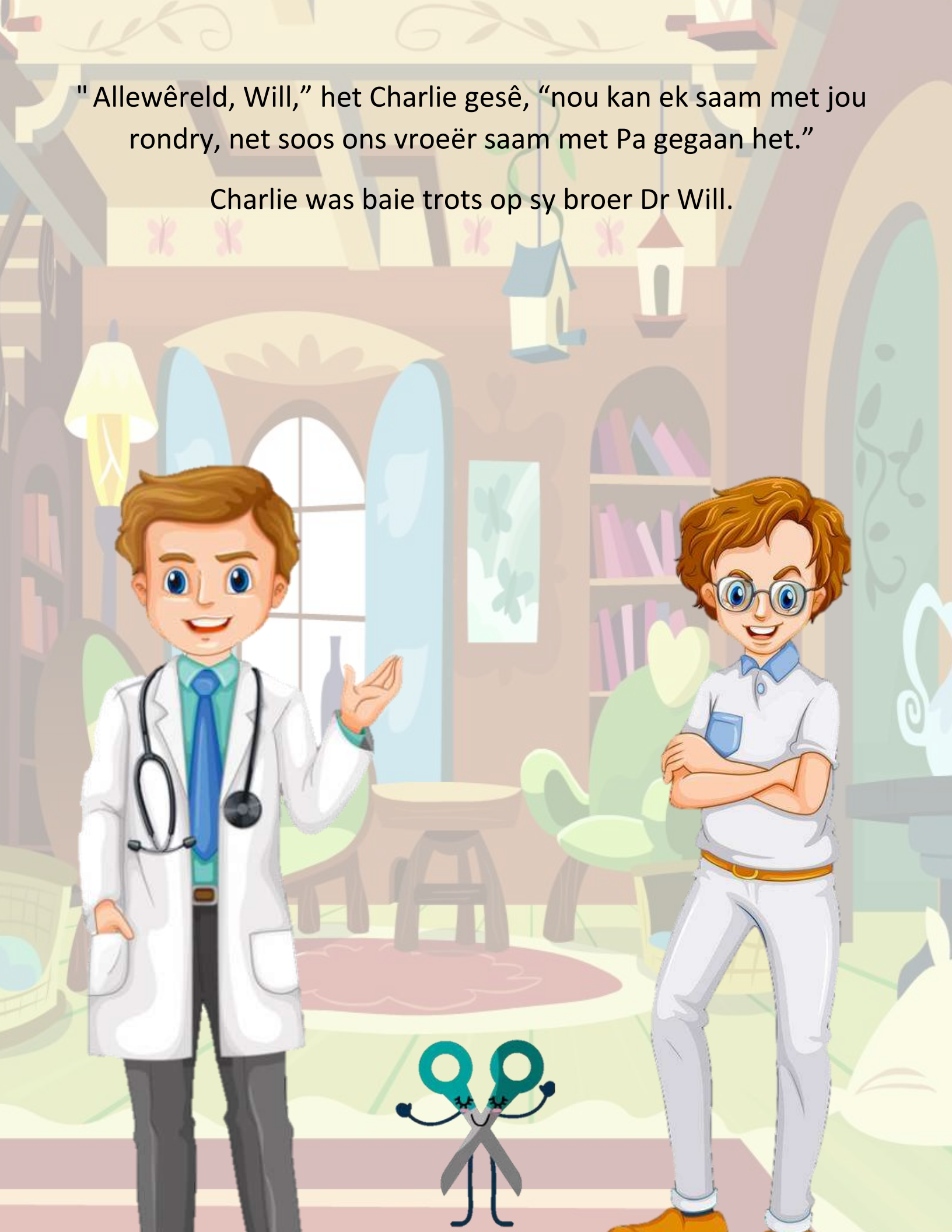

Na baie jare se harde werk het Will aan die mediese skool
gegradueer. Hy was bly om sy pa te kon help om siek mense
regoor die land te versorg. Almal in die dorp het hom Dr.
Will begin noem.

"Allewêreld, Will," het Charlie gesê, "nou kan ek saam met jou rondry, net soos ons vroeër saam met Pa gegaan het."

Charlie was baie trots op sy broer Dr Will.

Een warm somersdag was Charlie en Dr. Will uit om pasiënte in die land te sien. Hulle het die koets gestop toe hulle agter gekom het dat die lug donker word. Die wind het gaan staan, en alles was vreemd stil.

"Wat is dit?" het Charlie gefluister. Hy het bang geklink.

"Kyk!" het Will gewys. "'n Tornado!"

Charlie het 'n tregter vormige wolk in die verte gesien.

"Hee-up!" het Will geroep, en hy het die perd in aksie geslaan.

"Ons sal veiliger in die dorp wees!" hy het uit geroep.

Maar Will was verkeerd. Terwyl hulle oor 'n houtbrug en tot in die hoofstraat van die dorp gejaag het, het die tornado agter hulle aan gebrul.

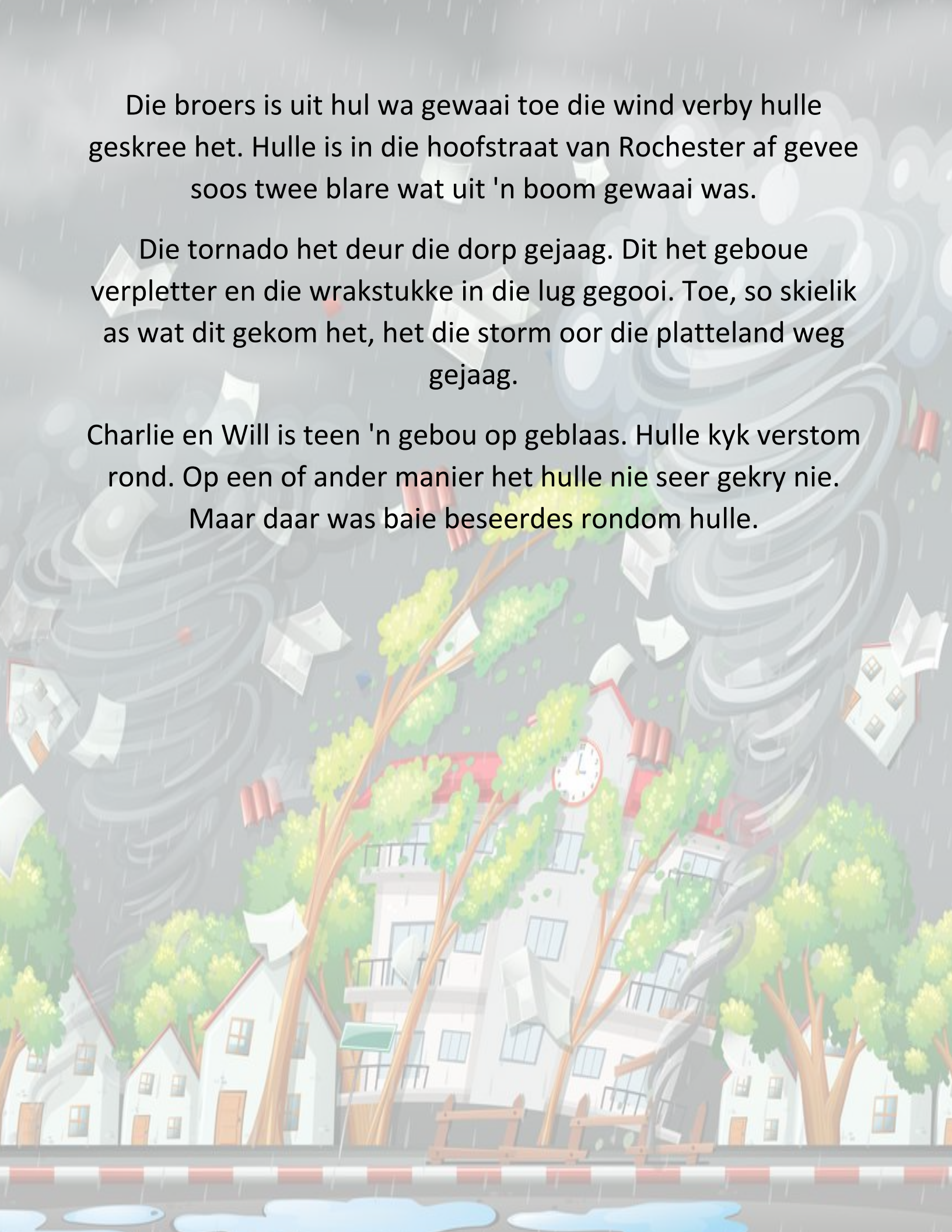
Charlie en Will het die ander kant van die brug bereik net 'n oomblik voor die bese wind die brug in die lug geslinger het. Hout het in splinters en in stukke gebreek toe hulle naby die twee broers op die grond gebreek het.

Die broers is uit hul wa gewaai toe die wind verby hulle geskree het. Hulle is in die hoofstraat van Rochester af gegee soos twee blare wat uit 'n boom gewaai was.

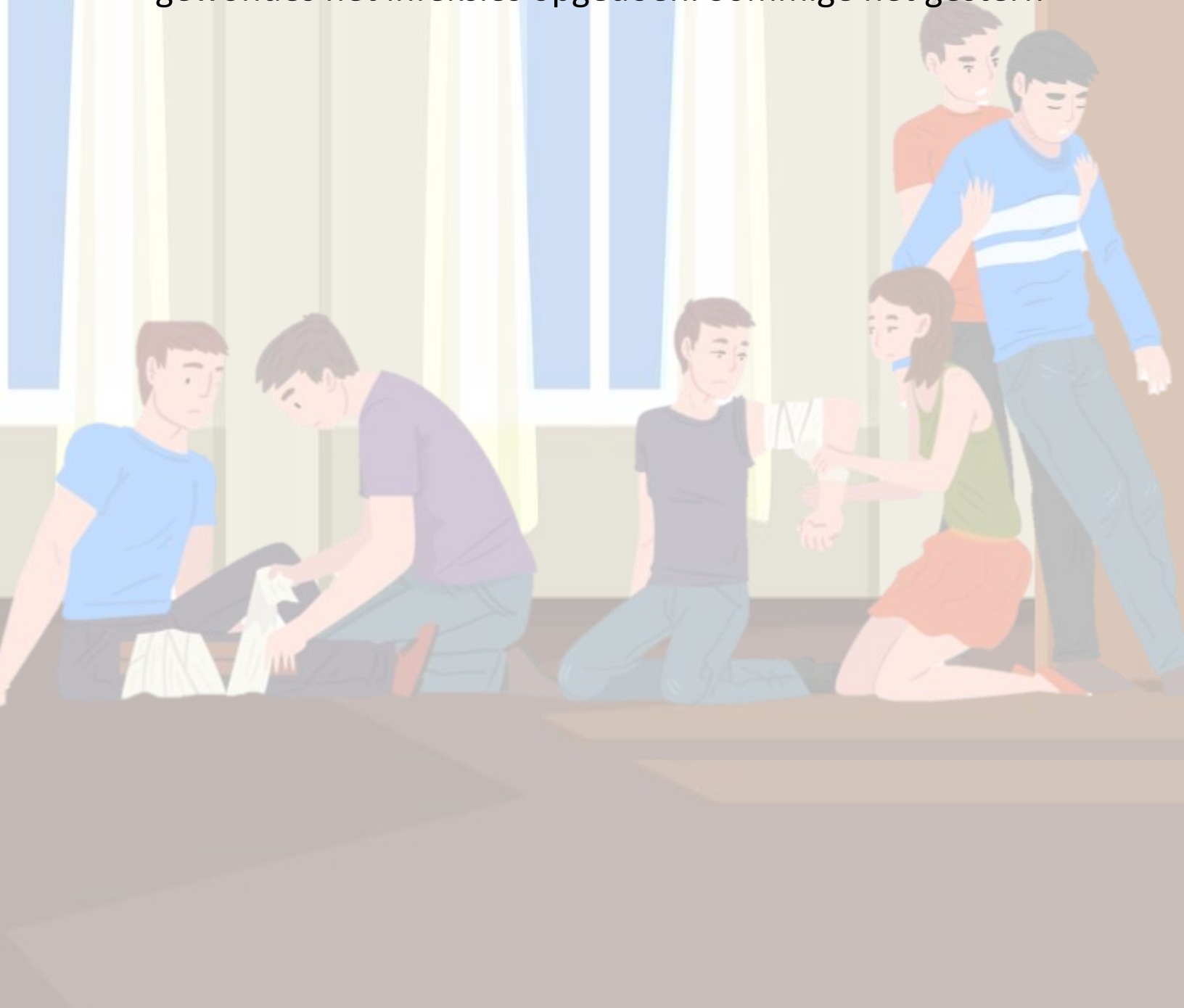
Die tornado het deur die dorp gejaag. Dit het geboue verpletter en die wrakstukke in die lug gegooi. Toe, so skielik as wat dit gekom het, het die storm oor die platteland weg gejaag.

Charlie en Will is teen 'n gebou op geblaas. Hulle kyk verstom rond. Op een of ander manier het hulle nie seer gekry nie. Maar daar was baie beseerdes rondom hulle.

Dr. Will en Charlie het aan die werk gespring om die mense wat seer gekry het te help. Dr. Mayo het aan gehardloop gekom. Die stadsaal was in 'n nood hospitaal omskep. Tydelike beddens is op geslaan. 'n Groep nonne het as verpleegsters opgetree, en almal in die dorp het ingespan en gehelp.

Maar die stadsaal was nie baie skoon nie. Van die gewondes het infeksies opgedoen. Sommige het gesterf.

"Ons het 'n hospitaal nodig," het een van die susters gesê nadat die tragedie verby was. "Ons het 'n plek nodig waar ons kan sorg vir mense wat siek of beseer is."

"Inderdaad," het Dr. Mayo saam gestem.

Ons sal die geld insamel en die hospitaal bou," het die susters gesê, "as jy en jou seuns die dokters sal wees."

"Wat 'n wonderlike idee!" het Dr. Will geroep. "Charlie gaan binnekort mediese skool toe. Wanneer hy klaar is, sal daar drie Mayo dokters wees om die werk te deel wat gedoen moet word."

Twee Kante het glimlag. "Dit is nog 'n goeie ding van deel," het hy gesê. "Dit maak die werk makliker."

Dit het lank geneem om die hospitaal te bou. Maar aan die ander kant, het dit lank geneem vir Charlie om 'n dokter te word. Terwyl hy gestudeer het, het Dr. Will en Dr. Mayo vir mense gesorg. Soms het hul pasiënte hulle met 'n hoender uit die hoenderhuis betaal. Soms het hulle met 'n mandjie appels uit die boomgaard betaal. Soms kon hulle glad nie betaal nie.

“Moenie bekommerd wees nie,” het Dr. Will altyd gesê.

“Ons wil jou net help om beter te word.”

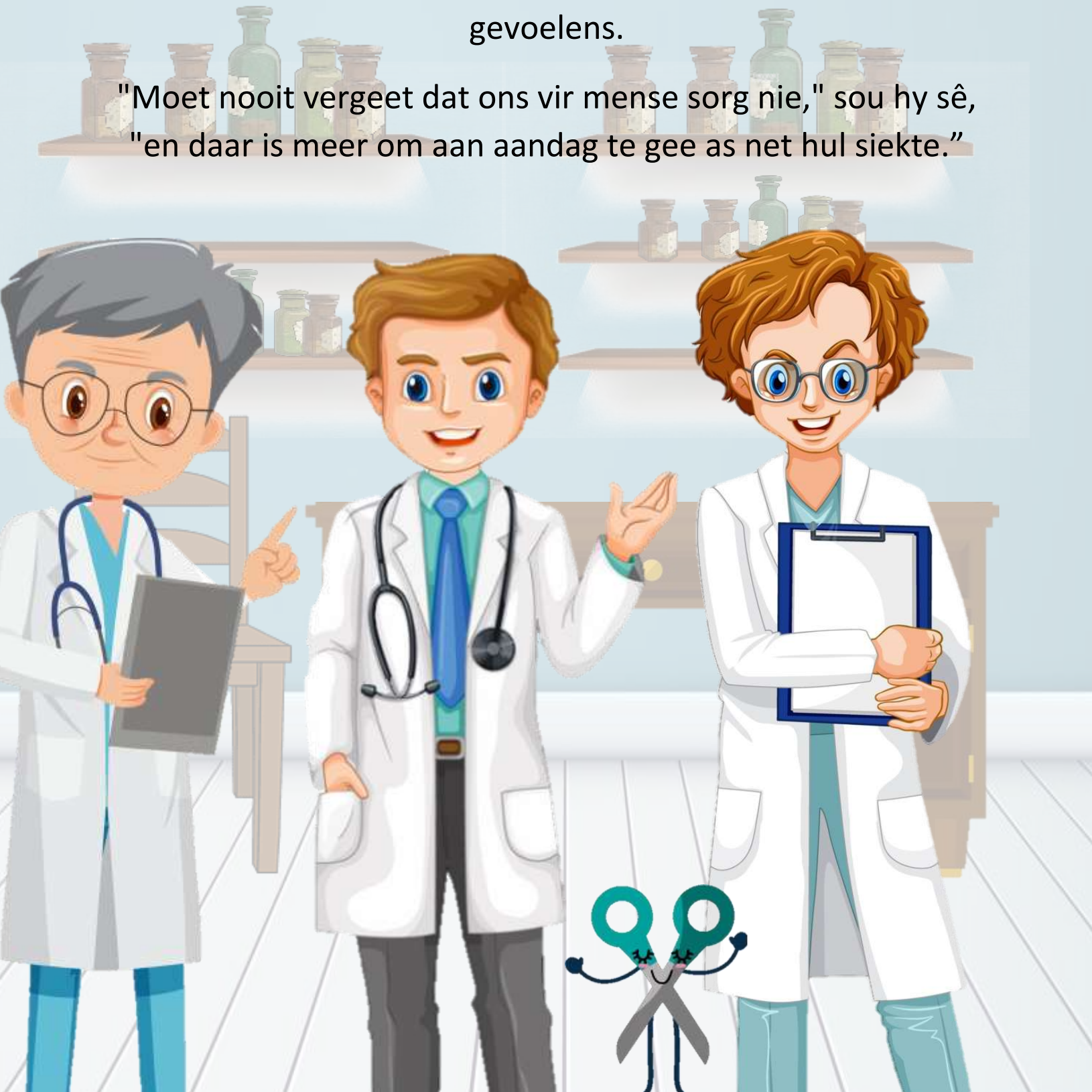
Toe Charlie van die mediese skool af by die huis kom, het hy gevind dat baie pasiënte na sy pa en sy broer gekom het vir hulp. En hy het gelag die eerste keer dat een van die pasiënte hom “Dr Charlie” genoem het.

“Dit klink nogal goed,” het hy aan Twee Kante gesê.

Nadat die hospitaal geopen was, kon die drie Mayo dokters nog meer mense help. Dr. Will en Dr. Charlie het die nuutste en beste metodes geleer om pasiënte wetenskaplik te behandel. Hul pa het egter ook geweet hoe belangrik dit was vir 'n goeie dokter is om ook bewus te wees van pasiënte se gevoelens.

"Moet nooit vergeet dat ons vir mense sorg nie," sou hy sê, "en daar is meer om aan aandag te gee as net hul siekte."

Kort voor lank het mense van regoor Minnesota na die Mayo's gekom. "Die Mayo dokters is goed in hul werk," het hierdie pasiënte gesê. "Hul chirurgiese kamers is skoon. Hulle gebruik karbolsuur om die kieme dood te maak. Byna niemand sterf ooit weens infeksie by die hospitaal in Rochester nie."

Kort voor lank was pasiënte nie die enigste mense wat na die Mayos kom kyk het nie. Kan jy raai wie anders het gekom?

Dokters en verpleegsters van nabygeleë dorpe het gekom.
Hulle wou sien hoe die Mayo's soveel mense kon help.

“Dis baie snaaks!” het Twee Kante gesê. “Jy het vroeër op bokse gestaan om te kyk hoe jou pa opereer. Nou staan ander dokters op bokse om julle dop te hou!”

“As hulle by ons kan leer, is ons bly,” het Dr. Will gesê.

Ons is altyd lus om wat ons weet met ander te deel.” het Dr. Charlie verklaar.

Maar die Mayo broers het besef dat daar dinge is wat hulle nie geweet het nie - dinge wat hulle moes uitvind. "Hoekom maak ek en jy nie beurte om te reis nie?" het Will eendag vir Charlie gesê. "Een van ons kan by die huis bly en na ons pasiënte kyk terwyl die ander die beste hospitale en die beste dokters in die wêreld besoek. Dan kan die een wat gereis het huis toe kom en deel wat hy geleer het. So kan ons aanhou leer en beter dokters wees." Dr. Charlie het gedink dit is 'n goeie idee, en van daardie tyd af het die Mayos oor die hele wêreld gereis om meer en meer oor medisyne geleer.

Jy kon een van die Mayo broers by amper enige groot vergadering van dokters sien. En hulle was maklik om te herken. Will en Charlie het nie probeer om die ander dokters te beïndruk deur spoggerige klere te dra of om belangrike baarde te laat groei nie. Maar ten spyte van hul eenvoudige, maklike maniere, het die Mayo's wel die ander dokters beïndruk.

Almal het aandagtig geluister wanneer Charlie of Will by 'n vergadering gepraat het. Hoekom? Want die twee jong mans van Minnesota het bewys dat hulle infeksies kan voorkom, en dat hulle baie soorte operasies baie goed kan doen. Meer mense het beter geword in die klein dorpie Rochester, Minnesota, as in omtrent enige ander plek in die wêreld.

"Ek en my broer sal bly wees as jy na ons kliniek toe kom
wanneer jy wil," het Dr. Charlie altyd vir die ander dokters gesê.
"Miskien as ons almal deel wat ons weet, kan ons almal iets leer
wat ons pasiënte sal help.

Charlie het altyd op 'n stadige, vriendelike manier gepraat. Hy het baie soos sy bekende vriend Will Rogers geklink. En ook soos Will Rogers, het Charlie Mayo 'n goeie sin vir humor gehad.

“Een lekker ding oor kennis deel, het hy tot Twee Kante se vreugde gesê, “is dat, nadat jy dit vir iemand anders gegee het, jy dit nog steeds het!”

Dokters van regoor die wêreld het Charlie se uitnodiging aanvaar. Hulle het na Rochester gekom om te sien hoe hy en Will gewerk het. Daar was geen houtbokse in die operasiekamers nie. In plaas daarvan was daar spieëls bo oor die operasietafels, en daar was sitplekke sodat die besoekende dokters gemaklik kon wees terwyl hulle in die spieëls op kyk om presies te sien wat aan gaan.

Die sit plekke kon van die een kant na die ander gly, sodat die besoekers kon beweeg wanneer Will en Charlie tydens 'n operasie beweeg het.

Die roem van die Mayo broers het versprei. Chirurge het van Europa en Suid Amerika gekom om weke lank na Will en Charlie te kyk en te leer wat hulle weet.

Nadat hul pa, Dr. Mayo, sewentig was, het hy die meeste van die werk by die hospitaal aan Dr. Will en Dr. Charlie oorgelaat. Uiteindelik was daar goed na sy pasiënte omgesien, en hy het tyd gehad om iets anders te doen wat hy altyd geniet het om te doen.

Wat dink jy was dit?

Dr Mayo het daarvan gehou om te reis. Om die waarheid te sê, hy het so graag gereis dat hy en sy vrou twee keer om die wêreld gegaan het die jaar toe hy sewe en tagtig geword het!

Meeste van die tyd het Dr. en Mev Mayo net vir die pret gereis. Maar wanneer hy in ver lande was, het die ou dokter soms ander dokters besoek en hulle hospitale gesien. En wanneer hy iets nuuts gesien het wat mense kan help, het hy vir Will en Charlie daarvan vertel toe hy by die huis aan gekom het.

Terug in Rochester het dinge taamlik bedruk geraak by die geboutjie wat die Mayo's vir 'n kliniek gebruik het.

"Kyk na al daardie mense," het Dr. Will eendag gesê toe die wag kamers besonder vol was. "Dit lyk asof daar elke dag meer mense is."

"Ons het regtig 'n groter kliniek nodig," het Dr. Charlie gesê.

"Ek wil daaroor met jou praat," het Dr Will gesê. "Kom na my kantoor toe. Twee Kante jy kan ook kom."

"Ons het deesdae baie geld," het Dr. Will gesê toe hulle in sy kantoor was. "Ons het nog nooit iemand weg gewys nie, omdat hy nie geld gehad het nie. Nie een van ons pasiënte moes al ooit geld leen om ons rekeninge te betaal nie. En steeds het ons al hierdie geld."

"Dit is meer as wat ons nodig het om van te lewe," het Dr. Charlie gesê.

"Dit is sekerlik," het Dr. Will saam gestem. "En dit lyk nie vir my of die doel van ons kliniek is om geld te maak nie. Dis om vir mense te sorg. So hoekom vind ons nie 'n manier om die geld te deel met mense wat siek is nie?"

"Ons kan 'n nuwe gebou bou," het Dr. Charlie gesê.

"Natuurlik!" het Will gesê. "En dan kan ons help om jong dokters te ondersteun wat by ons wil studeer."

"Wonderlik!" het Twee Knate uit geroep. "Julle het gegroei tot mans wat regtig weet wat die waarde daarvan is om te deel!"

Die Mayo broers het wel 'n groter kliniek gebou. Toe, vir nog twintig jaar, het hulle aanhou spaar. Een dollar uit elke twee wat hulle gemaak het, is gespaar en belê om later met mense wat siek was, te deel. Toe hulle gevoel het dat hulle genoeg gespaar het, het die broers die hoof van die Universiteit van Minnesota gaan sien.

"Ek en my broer het nou twee miljoen dollar," het Dr. Will aan die Universiteit se president gesê. Ons wil dit graag aan die universiteit gee om studente en jong dokters te help wat medies by ons kliniek wil studeer."

"Wat 'n wonderlike geskenk," het die verbaasde man gesê.
"Maar hoekom doen julle dit?"

"Soms verstaan mense nie," het Dr. Charlie gesê. "Maar dit is regtig baie eenvoudig. Dit laat ons goed voel wanneer ons wat ons het met ander kan deel."

Kan jy jou self indink hoe trots Twee Kante gevoel het?

Hulle was nog trotser toe jong dokters van regoor die wêreld by die Mayo kliniek kom studeer het. Die meeste van hulle het vir drie jaar gebly en toe terug gegaan na hul eie tuisdorpe. Ander het gebly om by die kliniek te help.

"Dis wonderlik!" het Dr Charlie gesê. "Al hoe meer dokters help al hoe meer mense."

Deur hierdie besige, gelukkige tyd was daar een persoon wat trotser was op die Mayo broers as enigiemand anders. Sy het gesien hoe die twee klein Mayo seuntjies in twee goeie manne groot geword het. Kan jy raai wie sy was?

Dit was hul ma!

Mev. Mayo was ouer as tagtig, en sy het nog steeds die mediese joernale geles, net soos sy dit vir haar man geles het. Maar nou het sy gesoek na artikels deur Dr. Will Mayo of Dr. Charles Mayo. En dikwels het sy sulke artikels gevind, want haar seuns het hul kennis gedeel deur meer as duisend koerante vir die mediese tydskrifte geskryf.

Hulle het nog nooit in roem belang gestel nie, maar die Mayo broers het beroemd geword. Hulle is oral vereer. Selfs die president van die Verenigde State was trots om met die Mayos te praat.

Maar Dr. Will en Dr. Charlie was stil, nederige mans. "Ek voel ongemaklik as mense my behandel asof ek spesiaal is," het Dr. Will altyd gesê. En Dr. Charlie het verklaar dat die grootste rede waarom hulle daarin geslaag het, was dat hulle die regte ouers gekies het.

Hulle het nog nooit in roem belang gestel nie, maar die Mayo broers het beroemd geword. Hulle is oral vereer. Selfs die president van die Verenigde State was trots om met die Mayos te praat.

Maar Dr. Will en Dr. Charlie was stil, nederige mans. "Ek voel ongemaklik as mense my behandel asof ek spesiaal is," het Dr. Will altyd gesê. En Dr. Charlie het verklaar dat die grootste rede waarom hulle daarin geslaag het, was dat hulle die regte ouers gekies het.

Maar die seuns het onthou wat Twee Kante altyd gesê het. Om te deel is meer as om te gee; om te deel kan jy ontvang ook. Die Mayo broers het dus die lof en die eerbewyse aanvaar, en hulle was dankbaar.

Maak nie saak hoeveel eerbewyse hulle hartlik ontvang het nie, die Mayo broers se grootste vreugde het uit iets anders gekom. Dit het gekom om van die heel beste dokters ter wêreld na die klein dorpie Rochester te sien kom. Sommige van hulle het gebly om deel te wees van die Mayo Kliniek.

Vandag kom mense nog steeds van regoor die wêreld om deur die dokters by die kliniek gehelp te word.

Die Mayo's het hul kennis, hul ervaring en hul geld gedeel. Hulle het altyd gelukkig gevoel wanneer hulle die goed sien wat uit hulle deel gekom het.

Natuurlik het nie almal dieselfde dinge om te deel nie. Jy het dalk nie veel geld nie en jy het waarskynlik nie 'n mikroskoop nie. Jy wil dalk nie eers wat jy het met iemand deel nie. Dit is vir jou om te besluit. Maar as jy kies om iets vir iemand anders te gee, of om te aanvaar wat ander vir jou gee, sal jy dalk net iets baie belangrik oor jouself ontdek.

Jy kan ontdek dat deel jou gelukkig laat voel, net soos ons
goeie vriende die Mayo broers.

Die Einde

Historiese Feite

Die Mayo- broers kon gedurende hul leeftyd baie dinge met mekaar deel. Hulle was die enigste twee seuns van vyf kinders wat vir Louise Abigail Wright en William Worrall Mayo gebore was. Terwyl die seuns hul susters, Gertrude, Phoebe en Sarah geniet het, was die broers op 'n baie spesiale manier na mekaar aangetrek.

Die seuns se pa was in Engeland gebore en het in 1845 op die ouderdom van 26 na Amerika gekom. Nadat hy in 1854 aan die Universiteit van Missouri Mediese Skool gegradueer het, getrou en het drie dogters gehad, het hy hom in die pioniersdorpie Le Sueur, Minnesota, gevestig. Daar het hy geword van die trotse pa van sy eerste seun, Will.

As 'n dokter vir die weermag, naby die einde van die Burgeroorlog, het Dr. Mayo, Sr. sy gesin in 1863 verskuif na die terrein van die distriks werwing stasie in Rochester, Minnesota, waar sy tweede seun, Charlie, gebore was. Dit was hier waar hy sy mediese kennis met sy seuns moes deel, en hulle met die wêreld.

Will en Charlie het grootgeword in dieselfde tyd dat die operasie self grootgeword het. Charlie Mayo is in 1865 gebore, dieselfde jaar wat sir Joseph Lister die eerste keer die sukses van sy “Carbolic spray” metode vir die beheer van chirurgiese infeksies aangekondig het. Louis Pasteur het steeds probeer om die meeste van die mediese wêreld te oortuig dat kieme nie eintlik die oorsaak van infeksie was nie.

’n Jaar ná Charlie se geboorte het die kliniese termometer die eerste keer in gebruik geneem en drie jaar later was die eerste (hout) stetoskoop bekend gestel.

Dr Mayo Sr., toe amper 52 jaar oud, was vasbeslote dat hy en sy seuns met die mediese tye sou groei. In 1871 het hy sy afgeleë Minnesota dorpie verlaat om sy kennis en vaardighede by New York se Bellevue hospitaal op te dateer. Hy het een van die eerste dokters in die land geword wat 'n mikroskoop in sy praktyk gebruik het. Dit het natuurlik gelyk dat albei seuns dokters sou word. Will studeer aan die Universiteit van Michigan Mediese Skool in 1883 en Charlie van Chicago Mediese Skool in 1888. Een jaar later het St. Mary's Hospitaal geopen met veertig beddens en drie Mayo dokters - 'n 70-jarige pa en sy twee seuns. En, soos ons weet, het hul nabygeleë mediese kantore die begin geword van 'n hoeksteen in medisyne - *The Mayo Clinic*.

Die Mayo-broers was wetenskaplikes en humanitêre mense. Hulle het meer as 1 000 wetenskaplike artikels oor hul werk in die mediese joernale gepubliseer. Wat hulle egter nie vir baie mense vertel het nie, was wat hulle agter die skerms gedoen het vir die minderbevoorregte mense vir wie hulle omgee het. Soveel as 30 persent van hul pasiënte was verras en verlig om die handgeskrewe woorde VOLLEDIG BETAAL op die Mayos se rekeninge te vind— rekeninge wat hulle andersins nie kon bekostig nie. En ongeag hoeveel geld die pasiënte gehad het, is niemand ooit meer as 10 persent van sy of haar jaarlikse inkomste gehef nie, maak nie saak hoe duur die behandeling is nie. En elke dollar wat hulle op rekeninge van meer as \$1 000.00 ingesamel het, het gegaan om ander siek mense te help.

Hulle was baie na aan mekaar gedurende hul meer as sewentig lewensjare. En hulle was byna onafskeidbaar in die dood. Toe Dr. Charlie op 26 Mei 1939 onverwags aan longontsteking sterf, het Dr. Will wat reeds siek was, eensaam en verlore geraak. Sonder sy broer en spanmaat het die lewe nie vir hom so belangrik gelyk nie. Dr Will is stilletjies dood op 28 Julie 1939 - slegs twee maande na Dr Charlie.

So suksesvol as wat hulle as chirurge was, is daar gesê dat hul werklike sukses waarskynlik as broers was. Wanneer een van hulle vir 'n eer uitgewys is deur 'n mediese vereniging, 'n universiteit of 'n regering, het hulle elkeen enige eer begin aanvaar met dieselfde vier woorde, " Ek en my broer...."

